

כפר מנחם ממעוף הצפור.

זכורני לפני שנתיים. הדבר היה ביום העליה, לנקודה. החברים הותיקים של "ארגון מנחם" אשר נפרדו מעלינו בעזבם את המקום, ספרו לנו מהימים הראשונים מ"הימים ההם", על הא ועל דא, ימי סבל ופודעניות. ובאחד הספורים - מקשיב אתה בתמהון - יסופר עלך על אותו יום חורף אפור ואפל, כשהנקודה מנותקת מכל וכל - פתאום הופיע. אירון, והשליך "מן" השמים - ארגזי מכולת והספקה. החברים המקשיבים - רגשותיהם מעורבים. תמהון והשתתפות בצער - ועם זה קצת "קנאה" מעין: אכן, "זכו" הללו. והנה מי פלל, ש"נזכה" גם אנחנו לכך במהדורה שנייה? - מאז זרמו הרבה מים בירדן, אך הגישה לכפר מנחם כימים-ימימה. אמנם כבר הקבוץ כולו במקום, נשים "זקנים" וסף, אך בשאלת הדרך לא נמצא עדיין כלפתרון.

X

והשמים פתחו ארובותיהם, ובכפר מנחם - אין באו אין יוצא. כל הנסיונות להגיע בסוסים וגמלים עלו בתוהו - נאחזו, איפא, באירון. חברת "האירון" נענתה להזמנה באדיבות רבה והושיטה יד עזרה. יש הכרח לספק למשק אי אלה מצרכים ראשוניים, שלא יכלו לקבלם זה למעלה משבוע.

אנו ממריאים משדה התעופה. הארץ מופיע לפתע לנגד עיניך - והנה היא משבצות - משבצות שצבע רודף צבע. אנו עוזבים מאחורינו במהירות את המושבות העבריות הנראות ממדומים בקוביות ילדים ממינים שנים. הנה מושבה זו הידועה לך היטב, הנה הקבוצה השכנה שלנו - והנה כפר לנגד עיניך הבתים הלבנים של כפר מנחם המתנוססים על גבעת-חן. האירון זונק לגבעה, והיא כאלו הרגישה פתאום באורח הבלתי רגיל - מקבלת אותנו בזרועות פתוחות. הנה אנו עוברים בשריקה מעל סככת המכוונות, הרפת, חדר האוכל הארעי, הצריפים והבתים - וכבר אתה רואה את ההמולה שקמה במחנה. רצים מכל עבר וידיים ידידותיות, ידיים מנפנפות מקבלות את האורח ברצון, בתמהון, בשמחה. אכן, לא בודדים אנחנו.

רואים בחצר התנועה מתגברת. רצים הילדים, מעמידים אותם מעלה-מעלה על המכוניות העומדות בחצר - והם מוכאים כף. מנפנפים בידיים, גם הקטנים רוצים לקבל בברכה את האורח המוזר, בעל הכנפיים האדומות, הנראה להם הפעם כה קרוב לנגד עיניהם.

אנו עושים "הקפות". ובכל "הקפה" כזו זורקים משהו לחצר. ככל שה-אירון מתקרב, מברכים אותו החברים מחדש ומודים: חן-חן חן-חן!

רבות התהלכתי על הגבעה וקרובה היתה ללבי כל פינה, כל מקום. אך הנה גשה אתה לגמרי אפפה אותך כשראית אותה עפש כו ל ה. כולה בבת אחת. לא קטע, לא פינה, הגבעה כו ל ה. בשלמותה, בתכניתה, בייחודה. שבעתיים נעשתה לך קרובה. כאלו אותו הקטע שאתה רגיל בו - התרומם והתפשט בהיקף. כאלו אותו פרט נתגלגל לאיזה כ ל ל. כלל גדול, שם, האומר: זה כוחו של הכלל. וזו הפעם הראשונה הרגשת נ ק ו ד ה, מה טעם בה.

גומרים את ה"הקפות" האחרונות. נזרק להם העתון וברכת חברים. טסים שוב מעל שדות וגבעות כפר מנחם. משתרעים מרחבים, מרחבי-יה. חלק מהשדות נבט, חלק עדיין מחכה לזריעה. והירוק עם האפור משמשים בערב-בוביה. מרחוק רומזים שטחים רבים, שטחי הדרום. מרחוק סימני הנקודות החדשות.

זונקים בפעם האחרונה לגבעה. צלילה ושוב למעלה. למטה עומדים כולם במעגל, עוד הפעם מנפנפות הידיים...

עוד הפעם הננו משיבים להם בשלום - ומתרחקים. למטה ניצבו כולם בשו-רהת מסתכלים באורח המתרחק. אתה עדיין רואה אותם, נקודות קטנטנות. האויר שורק, פולך נדמה, כי משם מתנשאים גלים. גלים של קולות, גלים של חשוקות, וערגון...

מתחיהו.